

[Jensen (Aale).]

Loven, saaledes at Folk fik Jorden til den virkelige Jordværdi og ikke kom til at give for høje Priser. Det er af afgørende Betydning. Det skulde nødigt gaa saadan, at den Støtte, man giver Udstykningsforeningerne, bragte Jorden til at stige; det vilde være lige saa uheldigt, som naar Anlæg af Veje gør det.

Om Vejene vil jeg, ligesom i Fjor, da vi behandlede Forslaget om Hypotekfonden og Laanekassen, sige, at der gennem Vejanlæg kan udrettes meget store Ting i Sønderjylland, uden at det behøver at være første Klases Veje, for de koster saa forfærdelig meget. Ud fra mit Kendskab til Forholdene dernede kan jeg sige, at der er mangfoldige Steder, hvor Vejene gaar fra Byen ud til den yderste Parcel, uden at der er anden Forbindelse mellem dem. Hvis man nu vilde sætte nogle af disse Veje i direkte Forbindelse med hinanden, vilde det bevirke, at der kunde bygges noget mere, og jeg vilde gerne medvirke til, at de store Strækninger, som nu ligger ubebygget hen, i nogen Maade kunde blive udnyttet.

Jeg vil altsaa gerne være med til at gennemføre dette Lovforslag, men jeg vil samtidig rette en Appel, saa stærkt jeg kan, til den højtærede Minister og til de to konservative Partier i al Almindelighed. Man maa dog kunne forstaa, at det ikke alene er den besiddende Del af Befolkningen, det gælder om at hjælpe, man maa ogsaa hjælpe dem, der kun har erhvervet sig Midler ved eget Arbejde. Jeg beklager i allerhøjeste Grad, at den højtærede Minister i Øjeblikket kun har et Smil tilovers for mig, thi dette er en alvorlig Sag; det vil jeg gerne gøre den højtærede Minister opmærksom paa.

Frokjær: De to foregaaende ærede Talere har jo begge udtalt deres Glæde over Fremkomsten af dette Lovforslag. Jeg kan gøre det samme. Det er noget nyt, man forsøger her, at bidrage til Oprettelse af mindre Gaardbrug i tyndt befolkede Egne af Landet. Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne sagde ganske vist, at han var glad over, at den højtærede Minister havde udtalt sig saa uforbeholdent om, at det særlig var Sønderjylland, man tænkte paa. Det staar ikke i Lovforslaget, og jeg vil da ogsaa tro, at Loven kommer til at gælde for hele Landet. Man skulde dog ikke blive ved med at have særlige Love for Sønderjylland. Hvis der findes Trang til at oprette mindre Gaardbrug ogsaa i andre tyndt befolkede Egne af Landet end i Søn-

derjylland, saa vil jeg tro, at Loven ogsaa vil kunne finde Anvendelse i saadanne Egne.

Det har jo vist sig, at de Beløb, som er bevilget til almindelige Husmandsbrug, ikke bliver opbrugt, og hvorfor bliver de ikke det? Antagelig, fordi der ikke er saa mange, som tror, at det er godt at være Landmand længere; de mener ikke, de kan faa deres Udkomme paa den Maade. Om Lysten bliver større, naar man opretter større Brug, ja, det vil jo vise sig. Man kan kun sige, at her gives der Landmænd en Anvisning paa at faa et lidt større Brug ved Statens Hjælp; det bliver jo en Andenprioritet, Staten indsætter i Bruget.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, at man ikke med Billighed kunde forlange, at unge Landmænd har saa mange Penge, at de kan komme i Besiddelse af et saadant Brug. Ja, det afhænger jo af, hvordan man ser paa det. Den ærede Ordfører ser mørkt paa det, han mener ikke, de unge kan samle sig meget sammen kan faa sat saa meget i Sparekassen, til de skal giftes, at de kan erhverve sig et Brug. Jeg ser anderledes paa det; jeg tror, at de unge, hvis de vil, godt kan samle saa mange Penge sammen, at de kan faa et Husmandsbrug, og det er netop den Slags Folk, vi skal have. Hvis de ikke kan samle Penge sammen, medens de er unge, kan de ikke klare sig, de vil da gaa til, hvis de faar et saadant Brug. Jeg tror, man kan forlange, at de unge samler saa meget sammen, som Loven kræver, og det vilde glæde mig, om der kom mange Ansøgere. Man siger jo, at der særlig i Sønderjylland kan købes billig Jord, og naar det er Tilfældet, vil der ogsaa der kunne oprettes billige Brug.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Lausten: En af de første Forhandlinger, jeg efter Samlingens Begyndelse var med til, var en Forhandling mellem den højtærede Stats- og Landbrugsminister, den højtærede Indenrigsminister og de sønderjydske Folketingsmænd om, hvordan man kunde afhjælpe den økonomiske Nødsituation i Sønderjylland. Resultatet af Mødet blev, som Landbrugsministeren har sagt i Dag, at man opnaaede Enighed om noget i Retning af det Forslag, som her foreligger. Der blev talt om, at man skulde købe Jord, at man skulde fremme Udstykningen gennem Anlæg af Veje, at man skulde forsøge at oprette større Brug. Der er blevet sagt fra mange Sider dernede, særlig af de større Husmænd, at Statshusmands-